

ILONA FERKOVÁ

JEŠTĚ JEDNO, LÍDO!

KAŠTANKOVY PŘÍBĚHY Z HERNY

DE MEK JEKH, LÍDO!

KAŠTANKUSKRE VAKERIBENA ANDAL E HERŇA

ilustrace Martin Šax

ANGARA

„Dobrej, paní Kučerová, tam je zima! Brrr!“ čuchinel o burňika o Dežkus, „psa by ven nevyhnal,“ u rozdikhel pes pal e herňa. „Kaštánek tady není?“

„Ne. Nebyl tady už celej tejden,“ odphenel e gadži, „dáš si něco, Deži?“

„Dám si grog s velkým rumem.“

„Deži, o Kaštankus akana phirel upre andre herňa, bo odej phundrado dži tosa-ra, idž les odej dikhlom,“ pašal e bedňa vičinel u aňi na visaľol ko Dežis o Bangačis u o jakha na zmukhel pal e bedňa. Porade jakhenca užarel, so leske perla.

„Na čudalínáv man le Kaštankuske, te avri ajso šil, choča hino calo rat andro taťipen. Soske les na lel e famelija andro kher, choča akana, pro jevend? Oda lenge nane pharo les avri te mukhel?“ phenel o Dežis.

„Jaj!“ jajčinel o Bangačis. „Oda bi les mušinlas te el aver famelija u na on, o barikane,“ bondaľol le šereha. „Ta sem pes vaš leske ladžan, oda tu, Deži, na džanes... Jaj! Na prečidom o love vaš o tranda! Tuha vakerav u dikh, so mange peľa vaš o deš... O duduma! Andre goj! Pal keci love akana avľom angle tute!“ Choľaha visaľila pro Dežis u čhindľa le vasteha pal e bedňa.

„No, no, no,“ zvičindľa e gadži pro Bangačis. Andre herňa ačhiľa baro cicho, ča o bengora labonas savore farbenca, save chuťkernas upre tele.

O Dežis bešľa paš o skamind u iľa andro vasta keradži kuči šukar pachnuco grogoha. „Te adej nane o Kaštankus, khandel adej murdalo mas,“ prečindľa o cicho.

„Ta dža les te rodel u le tuke les khere, te tuke avka pharo pal leste, u mi vakerel tuke paramisa sar rat sar dives,“ asalas o Bangačis the okole, so bavinenas.

UHLÍ

„Dobrej, paní Kučerová, tam je zima! Brrr!“ mne si Deži ruce, „psa by ven nevyhnal,“ a rozhlíží se po herně. „Kaštánek tady není?“

„Ne. Nebyl tady už celej týden,“ odpovídá barmanka, „dáš si něco, Deži?“

„Dám si grog s velkým rumem.“

„Deži, Kaštánek teď chodí do herny nahoru, protože tam maj otevřeno až do rána, včera jsem ho tam viděl,“ volá zpoza bedny Bangáč, ani se neotočí a nezvedne oči od automatu. Upřeně sleduje, co mu padne.

„A já se Kaštánkovi nedivím. Když je venku tak strašná zima, aspoň je celou noc v teple. Proč ho rodina nevezme do bytu, aspoň teď, na zimu? Že jim není líto nechat ho takhle venku?“ ptá se Deži.

„Jáj!“ zaječí Bangáč. „To by musel mít jinou rodinu, a ne tyhle nafoukance,“ zakroučí hlavou. „Vždyť oni se za něj styděj! To ty, Dežo, ani nevíš... Jáj! Nepřihodil jsem tři pětky! S tebou mluvím a podívej, co mi padlo... Melouny! Do háje! O takovejch peněz jsem teď kvůli tobě přišel!“ vztekle se obrátil na Dežka a rukou zabušil do bedny.

„No, no, no,“ křikla výčepní na Bangáče. V herně nastalo hrobové ticho, jen automaty svítily všemi barvami, které na střídačku blikaly.

Deži si sedl ke stolu a vzal do ruky horký hrnek s vonícím grogem. „Když tu není Kaštánek, jako by tu hcíp pes,“ přerušil ticho.

„Tak si ho běž najít a vem si ho domů, když se ti po něm tak stejská. A ať ti vypráví ty svý pohádky od rána do večera,“ zasmál se Bangáč i ti, co hráli.

„No to se podívejme, ale když mluví, posloucháte všichni, to špicujete uši, co?“ nedal se Deži.

NEDELNÍ OBĚD

Zase byl takový nijaký den, kdy Kaštánek neměl do čeho píchnout, a tak stál s Norkem – to byl jeden gádžo, taky bezdomovec – u velkého supermarketu, popíjeli co nejlevnější víno z krabice a pozorovali lidi, jak tlačí drátěné vozíky plné zboží. Kaštánek vypadal posmutněle a myslel na to, jaké by to bylo, kdyby ho neopustila žena a žili by pořád spolu. Taky bysme tlačili vozejk s nákupem, říkal si.

Oči se mu zalily slzami. Rychle se k příteli obrátil zády a rukou si otřel vlhké tváře. Zadíval se na parkoviště a najednou slyší, jak nějaký gádžo ze svého vozu povykuje: „*Doprdele už! Tady postavěj vozejk do cesty a nechaj ho tak. Jak sem pak může člověk vjet?!*“

„*Pane! Já ho uklidím, dyť se nic neděje!*“ volá Kaštánek a jde rychle k vozíku, aby ho odvezl. Třeba v něm bude pět anebo deset korun, pomyslel si. Než je srazil dohromady, ještě vyndal papíry, co se válely na dně.

Jeho kamarád Norek na něj zavolal: „*Ťukni se, Kaštane, jestli tam nejsou vracenky od flašek, někdy je tam lidí zapomenou.*“

„*Není tady nic, jen nějaký účtenky a los. Ale ve vozíku je zastrčená pětka.*“

„*Podívej se na los, jestli je smazaný!*“

Podíval se na los a vidí, že není seškrábaný. Co teď? Má to říct Norkovi, nebo ne? „*Jo, je smazaný!*“ zalhal mu; co když tam něco bude? Potají setřel stírací pole: jednou deset tisíc, podruhé deset tisíc, už se mu chvěla ruka, potřetí deset tisíc! Málem omdlel.

„*Norku, tady je třikrát deset tisíc, ty vole, já jsem vyhrál!*“ popadnul Norka za ramena a dal se s ním do tance. „*Přísahám, že tě zvu zejtra na velké nedělní oběd do hotelu, Norku! Luxusně se najíme a napijeme jako velký páni!*“

Obsah

Než se dáte do čtení	5
Kašta	9
Dříví	11
Thud	13
Mlíko	16
Angara	19
Uhlí	23
Jezulankos	27
Vánoční stromek	30
Mulano kher	33
Márnice	39
O Svatis	43
Svatej	48
Kurkeskro chaben	53
Nedělní oběd	57
Baruňi kašňa	61
Kamenná kašna	64
E Mariška	67
Maryška	78
O Pokeris	87
Zaříkávač Poker	95
Mezi osadou a blikajícím šerem herny. Zrození literátky	101
Bibliografie Ilony Ferkové	113